

Szerelem

Az idén valahogymég korábban jön. A szokatlanul enyhe tél teszi? Az ősz szinte átmenet nélkül tavaszba fordul. Hónak alig látni nyomát. A napsütésben, a januári tavaszban a rügyek is párosával bújnak elő.

Nem a Valentin-napra gondolok. Az amerikanizált szerelem-ünnepre. A kókadt szegfűszálak és a nagy, piros műanyag szívek „elementáris” erejére. Február 14-én, egy napig, kötelező szeretni. KELL. Ha kedd, akkor ez Belgium, ha Bélint-nap, akkor szeressük egymást gyerekek... Mint a hajdani május elsején. Egy napig a lufirengetésben mosolyogva KELLETT vonulni és ünnepelni. Máskor huszonnégy óráig tiszteljük a Nőket. Egy teljes napig az Anyákat. A többi 364 nap nem érdekes.

Nos, a szerelem nem ilyen. Azt nem lehet megrendelésre. Az csak úgy jön, bármikor, bárhol.

A tavasz, a jó idő, az első napsütés azért segít. Ohvasom, bizonyos trópusi pókfajok hím egyedei a napsütés, az ultrabolya sugárzás hatására árasztanak nőstény-vonzó kéjes illatot. Ez lenne a nagy titok?

Nem hiszem hogy a homo sapiens is csak az ultrabolyára gerjedne. Valami más is van a levegőben, de ez számomra megfejthetetlen.

Hiszen már nyolcéves fiam is. Tudom, hogy B. régóta tetszik neki, és viszont. Erre pár napja kiderül, hogy már V. is szemet vetett rá. És ott a nyolcéves szív dilemmája. Mondom neki, ez már csak hetven évig lesz ugyanyígy. És magam is melegséget érzek páromra pillantva.

Ősz, tél vagy tavasz. Őserdei pókok, nyiladozó lelkű kisgyerekek, családapák. Mind ugyanaz a bizsergető érzés. Emberek, markoljatok belőle minél többet! És ne csak Valentinkor...

*Dr. Szekanez Zoltán
III. Sz. Belklinikai
Reumatológiai Tanszék*

A szerelem kortalan